

MATS WOLGERS:

"Han hade en naiv tro på människor"

Utdrag ur en intervju, Stockholm 2002-02-07

Ni bodde i ett häftigt hus på Lidingö?

Det var det ju, när man tänker efter – då var det självklart för en. Kompisar som kom dit tyckte det var enormt, vilket det ju också var. Det var inte så där superrenoverat, utan hade sina skavanker. Det låg ett bad nedanför, många badade där när jag var liten. Vi åkte pulka, gungade, badade, fiskade framför allt. Tomten var större då, som en fotbollsplan, med äppleträd. Allt fanns där, allt som man behövde som barn.

Mycket kompisar?

Ganska många i vår ålder, tillräckligt många för att vi skulle kunna spela fotboll och landhockey på gatan. Både killar och tjejer. Vi var ofta hemma hos oss, för det fanns plats.

Beppe satt hemma och jobbade?

Han hade ett arbetsrum, i en del av vardagsrummet. Oftast satt han hemma och arbetade. Han jobbade ju jämt egentligen – lördag, söndag och mitt i sommaren.

Ändå hade han tid för er?

Det var både och. När han umgicks med oss var det på ett rätt skönt sätt. Han var inte med och spelade fotboll, men vi hade en gammal Chrysler där han tryckte in fem, sex barn. Så åkte vi ut på en smal grusväg på Ekholmsnäs på Lidingö som vi kallade för Spökvägen. Samtidigt som han körde lite ryckigt berättade han en spökhistoria, vi tyckte det var jättekul. Så kunde han gasa på och tvärnita, man hade inga bälten på den tiden. Det var nog inget som andra föräldrar gjorde.

Annars var han inte med aktivt när vi gjorde saker, men var oftast i närheten. Mamma var också hemma, på det sättet var det suveränt, alla fanns omkring en hela tiden.

Tog han hand om det trevliga umgänget med er och Kerstin fick sköta allvaret?

Vardagen och alla praktiska problem hade mamma hand om. Det var inte pappa man frågade om lov när man till exempel skulle sova över hos någon.

Jag kan inte minnas att jag någonsin har pratat allvar på det sättet med honom. Det är klart han blev arg ibland för något man gjort, men det blev aldrig någon diskussion. Det var mer att man blev arg, smällde i dörren, och sen rann det ut.

Mats Wolgers, född 1961, är Beppe och Kerstins äldsta barn, storebror till Benton (Jens) och Camilla. Han växte upp i den stora, kråkslottlikande villan på Vegabacken på Lidingö. Nu har han själv familj, bor på landet och arbetar med reklamfilm.

Du och dina syskon var rätt ofta med i Beppes TV-program.

När jag gick i femmen eller sexan gjorde han "Jullovsmorgon", som vi var med i, alla grannbarn, och spelade in i TV-huset och hemma hos oss. Det var rätt kul, för de kom och hämtade en i taxi från skolan. Bara en sån sak, man fick ledigt från skolan!

Han hämtade mycket från oss, på ett eller annat sätt. Det var hans sätt att vara med oss. Är man en kreativ person måste man hämta stoffet någonstans ifrån, mycket fick han från oss och det som hände runt omkring oss.

Sigrid på pottan, att hon skriker "Färdig!" har han nog stulit från mig, tror jag. Det tyckte jag en tid var oerhört pinsamt, om folk kände till det.

Hur var det att ha en pappa som var känd och igenkänd?

Jag hade inga problem med att pappa uppträdde i TV med dockor. När jag blev äldre tyckte jag att han var väl barnslig ibland, när jag var i tonåren. Tyckte det var för naivt.

Ett tag tyckte jag det var pinsamt när man var ute på stan, då brukade jag gå några meter ifrån, för det var mycket "Titta där går Beppe Wolgers".

Pappa var också väldigt spontan. Han sa: "Nu åker vi till Kanarieöarna!" och så gjorde vi det, för det var en lucka i hans jobb. Vi reste rätt mycket, fick ibland ta ledigt från skolan.

Var sommarloven i Jämtland som de beskrivs i "Den stora fixaren"?

Ja, det är en bra beskrivning av den perioden. Just då var det så. Det var långa, sorglösa somrar. Det var roligt så länge man var runt gården och hade kompisar där. När vi blev äldre skulle vi på dans, träffa tjejer och åkte moppe. Då var det inte så roligt att ha föräldrarna omkring sig. Men Öhn har påverkat mig väldigt mycket, jag var ett tag sugen på att bo där.

Du står som medförfattare, pratade ni om innehållet?

Jag är delaktig så till vida att jag stått för en del fakta, jag har inte skrivit någonting. Egentligen är det inte mina ögon som ser situationen, det är pappas tolkning.

Han satt och skrev i sjöboden, och jag sprang ner ibland och lämnade någon lista [på poplåtar och fotbollslag], men jag såg inget manuskript. Jag var mer en faktainsamlare.

Jag tyckte den var jättekul att läsa. Det var kul att ha sitt namn på en bok.

Kändisen Beppe kommer till en gudsförgäten by i Jämtland och vinner, mot alla odds, folks förtroende!

Han var bra på att bjussa på sig själv. Han kunde klara att göra bort sig och be om hjälp och säga "Jag kan inte det här, hjälp mig!" och folk älskar att hjälpa till. Det var mycken en attitydfråga.

Det första vi gjorde när vi kom var att bjuda hela byn på en stor fest, där folk fick mat och sprit. Då har man åtminstone visat sig vara gästvänlig, om inte annat.

Hela byn höll på att dö ut, det var ett gammalt bondesamhälle med små gårdar, de unga ville inte ta över. Han kom som en frisk fläkt och gav dem mycket uppmärksamhet.

Många av Öhn-borna var fåordiga och funderade mycket, man behövde inte säga så mycket. Det kynnet gillade pappa. Att ta en cigg och hänga över traktorn, filosofera kring vädret eller om västan var kallare än i går. Vardagliga saker.

Han visade sin kärlek till bygden och till dem som bodde där. Han hade en naiv tro på människor, att alla är snälla. Det gjorde att han gick i land med de mest konstiga saker. Ibland var det så pinsamt att man bara ville försvinna, men det var en naiv charm som skar igenom.

Var han oförställd?

Jag tror det. Han hade svårt att skriva roller. Jag tror inte han brydde sig om så mycket vad folk tyckte om honom, han ändrade sig inte för att passa någon annan, han var sig själv, ganska ärlig.

Han var en grubblare och tänkare, det passade honom bra att sitta och titta på vattnet. Han satt ofta på verandan om kvällarna med en whiskypinne och rökte ett paket cigaretter och behövde ingen att prata med.

Vad har du fått med dig hemifrån?

Familjetryggheten, de fanns alltid tillgängliga. Vi gjorde saker tillsammans. Det var både stabilt och "äventyrligt" – man gjorde saker som var lite oväntade och lite irrationella. Att man ska våga göra saker och vara nyfiken, det har jag fått med mig. ❖